

פרשת בהעלותך פותחת במצווה הדלקת הנרות במנורה אשר היתה במשכן: **"דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהֵעֲלִיתָךְ אֶת הַנֵּרוֹת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנֹרָה יְאִירוּ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת: וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהֱרֹן אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנֹרָה הָעֵלָה נִרְתְּיָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה"**

התורה מספרת כי ה' ציוה ואהרון עשה. פרושו של רש"י מעלה תמיהה במבט ראשון, ויעש כן אהרן - (ספרי) להגיד שבחו של אהרן שלא שינה... כלומר התורה מציינת את שבחו הגדול של אהרון: הוא עשה בדיוק מה שצווה. האם זהו שבח? האם על דבר כזה מגיע ציון לשבח?

האדמו"ר מגור בעל השפת אמת מסביר לנו את עומק הדברים: **"יש לפרש כי עשה מעשה המצווה כל ימי חייו בכוונה ורצון אחד כי דרך כל אדם שבהתחלה מתעורר לטוב אחר כך נשכח ממנו וצריך לחפש התעוררות באופן אחר תמיד. והאמת כי ההתפעלות הראשון הוא המובחר לזאת נאמר על אהרון שלא שינה ומימלא בא לו תמיד השגות חדשות"**.

אהרון מצויין לשבח לא בגלל שלא שינה את הציווי אלא בגלל היכולת שלו להכניס תוכן והתרגשות למעשה היום יומי, לראות בו בכל יום משהו חדש, משהו מופלא משהו מרגש. רובנו משתעממים בקלות לאחר מספר חזרות, אנו נוטים לזלזל בעשייה מתמשכת אבל זהו אולי המבחן האמיתי של החיים לנסות ולהתרגש בכל בוקר מחדש.

בספר קול יהודה מתוך שיחות הרב יהודה עמיטל מסביר כי אהרון מתקנא בספונטניות וביצירתיות שאפשרה לנשיאים בהתנדבות מרצונם. ועל זה עונה לו משה "בהעלתך את הנרות". בתוך העלאת הנרות, שהיא חובה עליך, אתה צריך להוסיף משלך, ליצוק את תכניך האישיים בתוך המסגרת הקיימת. ואכן אהרון לא שינה את המסגרת, בתוך מרחב המסגרת הוסיף הוא בכל יום משלו, בכל פעם נופך חדש ושונה מקודמו. אהרון הבין שעבודת ה' מתוך מחויבות והתמדה היא הדרך הנכונה להתקרב לקב"ה.

בהדלקת המנורה באה לידי ביטוי חוויה יצירתית, בכל פעם מאירים הנרות מחדש ללא הסתמכות על העבר. עבודת ההארה של המנורה מסמלת את רוח ההתחדשות התמידית השוררת במשכן, ובעבודה זו זכה דווקא אהרון. במכוון נמשלה התורה לאור, "כי נר מצווה ותורה אור" (משלי ו', כ"ג). לימוד התורה צריך להיות בכל יום מתוך צפייה לעתיד ומתוך תחושת התחדשות וחוויה ראשונית, ומכאן עוצמתו של הלימוד וסוד הקסם שבו. בכל יום יהיו בעיניך חדשים כאילו בו ביום נצטווית עליהם.

אהוד מנור פתח את שירו 'ללכת שבי אחרייך' במילים: **"להוולד כל בוקר מחדש"**. זו המשימה שלנו לקום בכל בוקר לאותה שגרה אבל להתרגש

מחדש לא לקבל את הדברים המובנים כמובנים מאליהם. אהרון הוא הסמל של האדם אשר מדליק את המנורה. בכל בוקר כאשר הדליק את המנורה מחדש זכה והמעשה הזה שחוזר על עצמו האיר לו גם את יומו באור חדש אור יקרות .

מנהיגי חינוך יקרים. עם החזרה לשגרת למידה, לאחר מבצע "שומר החומות", כולנו יודעים להעריך טוב יותר את השגרה. לשמוח בה מבלי לוותר על ההתחדשות ועל שמחת היצירה במעשה היום יומי. גם בלימוד התורה אנו שואפים לחנך ולהתחנך בחשיבות הקביעות, השגרה העמל בלי לוותר על יצירת חוויה בלימוד ותחושה של התחדשות בעמל.

לקראת שנה"ל תשפ"ב בקשנו לקדם היעד של לימוד מקצועות הקודש **בדגש על הוראת מקצועות הקודש כמחזקים יראת שמים, חוסן אמוני וזהות ציונית דתית.**

אני מזמינה אותנו לבדוק כל אחד בבית החינוך שלו:
האם תלמידנו אוהבים ללמוד את מקצועות הקודש?
כ אשר אנו מלמדים את מקצועות הקודש למה אנו מכוונים?
מה חשוב שיקרה ללמוד בתהליך הלמידה?
האם המורים שמחים, עמלים ומחדשים בדרכי הוראה למידה בהוראת מקצועות הקודש?

האם חשוב לנו גם הספק לימודי ? סיום גופי תורה?
האם המורים משתלמים ומתמחים בהוראת מקצועות הקודש?
האם אנו מרגישים שהתורה הוא המרכז בבית החינוך שלנו?
האם לימוד התורה משפיע על ההנהגות שלנו? על דרך החיים שלנו?

כחלק מתוכנית **חמ"ד של חופש** נפעל כולם ליצר מסגרות ללימוד תורה לשמה, נעודד תלמידנו להשתתף בתוכניות קימות: הרמב"ם היומי, תלמוד ישראלי, רצים למשנה, הלכה יומית, תפילה באהבה....

בהצלחה בהתמדה ובחידוש!

שושנה נגר